

.....se vlastně nic výjimečného nestalo.

Zasejc přelo a tak jsme si to o to víc užili s Rumajzlíkem doma. Když jsem se ráno doprocházkovali, šupli jsme ještě do peří a užívali si pohodlíčka. Ale neflákali jsme se dlouho, to zasejc ne. Nejen, že jsme stihli uvařit rozlitaný ptáčky, poliftku, zadělat si do foroty těsto na pizzu a taky upíct švestkovou buchtu, ale!

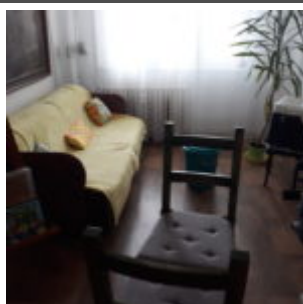
Postavili jsme si doma miniagilitní dráhu □ □ □ .

No řekla jsem si, že proč furt tužit tu mysl různějma hlavolamama, hledáním skořice a přikrejváním se, když! Si můžem trochu protáhnout tělo. A ona se tam vlastně i ta mysl zaměstná. Když se pesan musí soustředit na to, jaký má pokyny. Začlo to vlastně nenápadně právě při tom vaření. Rumíček chtěl neustále pomáhat a tak zcela iniciativně a často ovšem naprosto nevhodně □ zavíral dvířka od skříněk (třeba když jsem lezla dozadu pro srnčí hřbet, do kterého jsem hodlala vhnoucat tu kynutou švestkovou dobrotu), a nebo zavíral šuplíky, který jsem potřebovala ještě nechat otevřený. Zavírání šuplíku se mu stalo vášní a jak vidí nějakou otevřenou, přijde, připleskuje tam čumes a zatlačí šuplík zpátky. A směje se u toho. No jenže mě tím kapek zdržuje, že jo. Jdete pro vařečku, sáhnete do šuplíku a von tam nejní, páč už je dávno zavřenej. A na pelechu se řehtá pes.

A tak, aby se nám panáček nenudil, vytáhla jsem od stolu dvě židle, dala je za sebe, jako provizorní tunel, milýho aktivistu poslala do obýváku usadit se u dveří na balkon a pak ho po chvílce čekání od sporáku vyslala do "tunelu" . Beeeenza nápad prej. Tak jo, mezi mícháním v kaserólu jsme si to takhle párkrát stříhli a mě pak napadlo to rozšířit. Hned jako to šlo, třískla jsem s vařečkou na pokličku a protože jsem jak malé dítě, musela jsem to jít rovnou vyzkoušet. Proč k tomu nepřidat ještě něco? Jako první mě pochopitelně napadla ta nejjednodušší věc. Překážka. Dvě židle jsem odtahala do zadního pokoje a vytvořila tam z nich zase ten tunel. A letěla zpátky ke sporáku zašmrdlat vařečkou v kaserólu. Dvě jsem odtáhla do předsíně, prskla na ně koště a udělala z nich překážku. No ale dva kousky za sebou v podobě tunelu a překážky, to je málo, zadumala jsem se. Hluboce. A vydumala obíhačku. Použila jsem odpadák coby kužel na obíhání. Tak. Výborný.

Zde překážka

Zde tunel a kužel

Rumoušek mě pronásledoval a byl zvědav, co to vytvářím při tom stěhování národů. A bylo vidět, že se těší. (Jsem ještě ovšem nevěděla na co ☹) No, byla jsem ráda, že je Brtník pryč, zpravidla tyhle moje akce nechápe ☹☹, ale tak nedivím se mu. Málokoho by asi nadchlo dopolední stěhování kuchyňského nábytku bytem. Zorganizovala jsem všechny akce na sporáku a jak mi vznikla pauzička, šlo se na to. A! Pak jsem pochopila, proč se Rumíček asi nejspíš tak těšil. Páč se opět rozhodnul, že bude dělat Belmoda ☹☹ Vono ho to děsně baví, syčáka jednoho. Takže chápejte, že prostě on vůbec, ale vůůůbec nevěděl, co se s takovou překážkou jako dělá!!!!!! No nikdá nic podobného neviděl a nedělal. ☹ Takže se řídil heslem Járy Cimrmana, můžeš podlézt, ale pak se hned narovnej : D . Jak s dubem to bylo, von totiž v životě žádnou překážku ještě nepřeskočil a opravdu ji ani v životě neviděl ☹☹ . A to pozorte, dokonce ani, když jsem přes tyč koštěte přehodila ručník, abych situaci udělala jasnější. Dycinky to důkladně a opatrně podlezl a vykouknul na mě pod tím ručníkem s dotazem, ešivá tohle už bylo dobře ☹ .

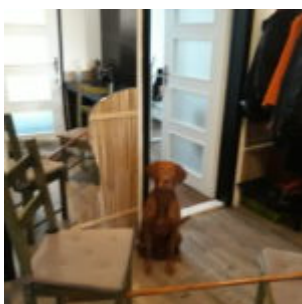
“Tjo, Rumouši! Přece mi nechceš říct, že budu takhle šikovného pána “učit” skákat přes překážky???? “

“Co skákat? Překážky? Nevim, nechápu to, asi budeš muset.” culil se a znova to podlezl s

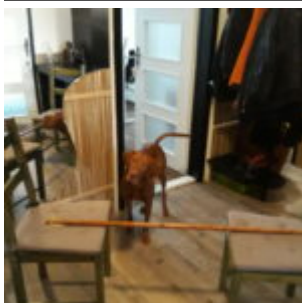
tím, že ručník se mu usalašil na makovici, jak závoj princezně.

“Seš fakt jemen, Rumouši!” kapitulovala jsem a sáhla na věšák do kapsy u bundy pro klikr. Kroutila jsem si u toho hlavou, ale to bylo tak asi všechno, co jsem mohla dělat. Klikr je skutečně kouzelná krabička, takže jakmile se objevil na scéně, vzal si Belmondo pauzičku a dostavil se můj šikovnej hošíček.

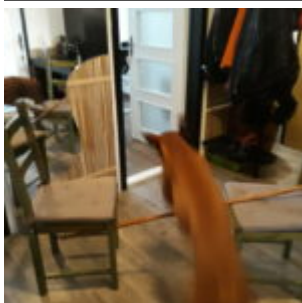
“Jo, no jo jasně! Jasně, koukej! Hopiky hop” culil se z druhé strany. “Tos měla říct rovnou!”

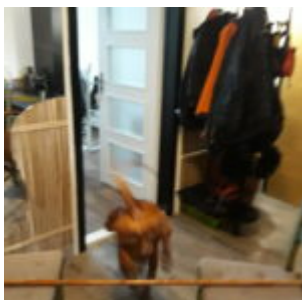
Co to? Čeho?

Jak jako... hopí? Nevim.

Bum...prásk.... v životě asi nikdá nic neskočil, nebo co.

a tak teda hop, no...

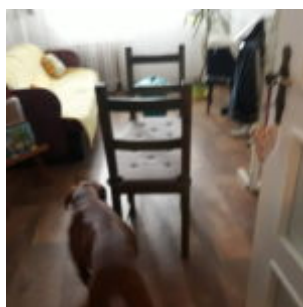
“Kašpare!” “Tak hele, hop a tunel”

“Hop vim, ne.... ” “Tunel??” Tunel, to je jako vokolo? ” Vrátil se nám Belmondo. □

“Rumenige! Neštví, než to dotáhnem do konce budou z těch fóglů v kaserólu, kůlivá Tobě uhliky!”

“No tak voka ale co po mě chceš, já fakt nevím, co je tunel!” Pravděpodobně mu v tom mezičase, než jsem přestěhovala nábytek z kuchně do předsíně a pokoje stihnul někdo provést lobotomii.

“Tunel, ty pako!” ukázala jsem mu rukou co po něm chci a pro jistotu, páč mi bylo jasné, že z tunelu zas vyleze Belmondo, jsem mu ukázala i co je okolo, aby ten koš rovnou oběhl. Marný. A to přes to, že dokáže oběhnout na tenhle povel cokoliv včetně slabounký tyčky.

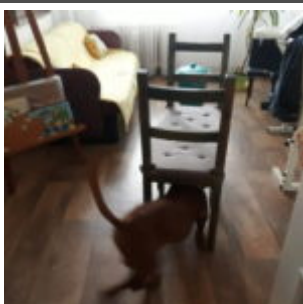

Tunel? Kudy?

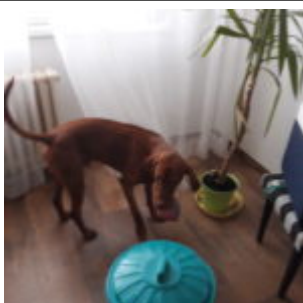
Minulou sobotu....

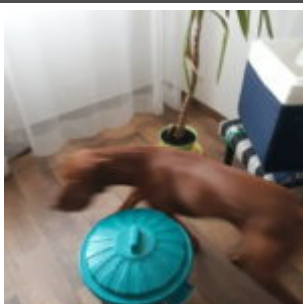
nebo, že by tudyma?

Jo taklenc, jako že dovnitř teda, jo?

Ba? lonek? si chtěla? že jo?

Jo vokolo! Tos měla říct rovnou!

Žiř to byla dřina. Takhle jsme to neoddřeli ani když si agi zkoušel jako malej štěníček ve školce. Vrátila jsem se ke sporáku a dokončila vyčerpaně □ ty fógly a taky polívku. Cvičenec mezitím mlátil špačky na pelechu. Pravděpodobně načerpal nejen síly, ale taky nějaký ten

intelekt, takže jsme si pak už to domácí agilitění užili . Nestěhovala jsem to teda aspoň nadarmo.

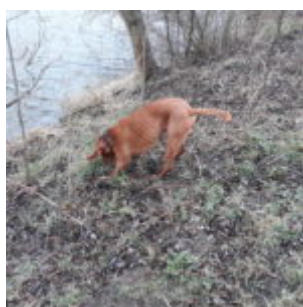
A pak jsme šli už radši ven, provětrat mozkový buňky na čerstvém vzduchu. A stejně jako minule jsem si řekla, že nebudeme dělat nic. Stejně prší. Ložit ve stařině a cvičit, rovná se bejt za chvíli durch. To stejný, když si budem hrát s balonkem, takže prostě jen tak půjdem.

A tak jsme si šli. A u kláštera Boromejek jsem zažila první infarkt toho dne. Zamyšlená, zababušená do kapuce, s rukama v kapsách si tak jdu a na jednou hůůůůůůůp a přepadení. Labroška Ketty. Tak trochu Taliklon. Páč je taky dost šáhlá a panička z ní má občas opocené čelo. Taky naprostej protiklad proti Ebince, kterou si Katka pořídila první. Složila s ní spoustu zkoušek, chodí na hony a tady s tím vejlupkem jí občas taky slejzají kožní deriváty. Venčil páníček a ten to má tak trochu na háku. Tlačil kočárek, telefonoval si a co dělají holky labradoří, ho tak nějak úplně netankovalo. No chlap. Ketty je hodná, jen střelená. A u mě to tak nějak nevadilo, že mě přepadla. A rovnou se k nám i přidala. A že půjde s námi. Tak šla. Já si řekla, že to nějak hrotit nebudu, že to není moje starost, ale když jsme došli na konec chodníku, nedalo mi to a poslala jsem ji za páníčkem. Poslechla. Nechtěla jsem, kdyby se tam vyřítilo auto, ač jich tam moc nejezdí, ať není průšvih. V polích už jsem ji pak zase měla za zadkem a vytlemeně se kolem nás motala, taky redard takovej bezstarostnej, jako Tali ☐ . Zatímco Ebíška vzorně capala u páníčka a kočárku.

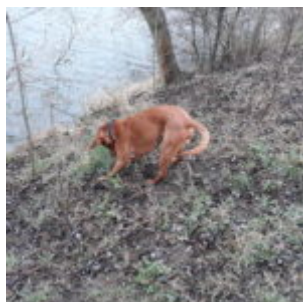
Došli jsme ve třech až k místu, kde roste rákosovitá tráva a mě napadlo, že by se jí to mohlo líbit. No nemýlila jsem se. Urvala jsem dvě předlouhý stébla a lítali tam s Rumíčkem jak dva motejli. Byla nadšenááááááá. Teda do chvíle, než si chtěla vzít poté, co ulovila svoje stéblo, to Rumíčkově. Ozval se zvuk, který ji - stejně jako Tali - velmi rychle donutil vzít zpátečku. A už se o nic nepokoušela. Až zase o kus dál, když se k nám připojila a zase byla rákosovitá tráva k dispozici. Zlobila jsem je tam oba dost dlouho, ale tentokrát už se ani náznakem nepokusila na Rumíčkově stéblo ani pomyslet. Ten předchozí vzkaz byl dost výmluvnej ☐ ☐ . Jojo, Rumíček ví s kým má tu čest, a že pokud nedá zarážku hned, tak se to hůř kočíruje. Stejně nekompromisní býval k Tali a stejně nekompromisní je i ke stafordce Daisy, která vykazuje totožný známky chování a je nebezpečná - svým radostným projevem - i za rohem. Vždycky ji pěkně zklidní hned na začátku a madam se pak ovládá, stejně jako Tali nebo teď Ketty.

Minulou sobotu....

Za dálnicí jsme přeci jen trošičku cvičili. Rumíček mě lákal, ať jdeme do našeho oblíbeného čtverce stařiny v poli, ale vzhledem k tomu, že jsem nechtěla bejt zráchaná, zvolila jsem lepší variantu. Využila jsem toho, že jsme si procvičovali vysílání. Pole bylo rozbahněný, ale naštěstí máme po cestě dva rybníčky, takže bylo, kde ho bahna zbavit. A protože se pak už pohyboval jen po cestičce a sem tam si odskočil zahrát si na přežvýkavce a napást se na první jarní travičce,

Heeele travičkáááá!

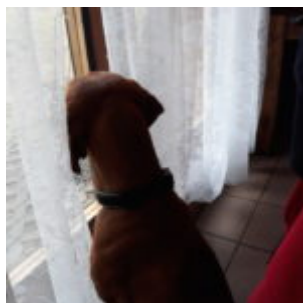

ňam!

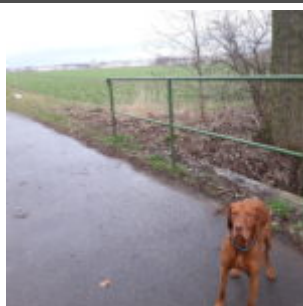
dorazil do hospody za poměrně čistýho. Grilovaná krkovička byla prej výborná, stejně jako ta tatranka. Čas mezi tím trávil zevlováním z okna a snažil se zahlídnout ty kachny.

Když jsme vypadli z hospůdky, tak hned kousek za ní, na mostku jsme narazili na manželský pár. Pan Kačer s paní Kachnou si vyrazili od rybníčka na špacír s zkoumali okraj pole. Tak nevyužjte to ke cvičení, že jo.

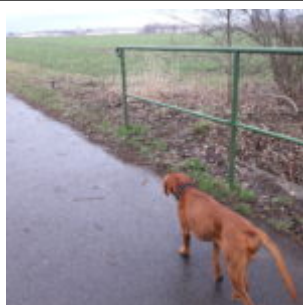
Minulou sobotu....

Kde sou jako? Dycky tu tetkon sou kachny přece, ne?

No hele, tadyk sou!!

Tak se vokaž jako kačere, jak máš pevnýho nerva! co se máš tady co flákat? Máš plout na rybníku!

A pak už jsme si to štrádovali pěkně rychlým tempem k domovu. A..... ku druhému infarktu toho dne.

Protože když jsme došli k malému rybníčku u hruškový aleje, vyžádal si Rumíček opět trocha toho honění rákosovitý trávy. Šla jsem teda nějakou urvat, Rumíček nadšeně hópнул dovnitř rákosí a v tu chvíli se dostavil. Ten infarkt. Páč do úplnýho ticha, kdy jen ševalila tráva a zpívali ptáčci, se ozvalo naprosto zoufalý a vyděšený ječení. “Ježiší néé paní nee! Nepouštějte na mě toho psa, já mám tu fóbii!”

No a já měla ten infarkt a nejen to. Nechybělo moc a měla jsem i znečištěnej oděv. Jen určitá odolnost způsobila, že jsem vyvázla s čistým štítem. Páč ten řev byl fakt famózní a vypadalo

to, že vlastně někdo už umřel. Z rákosí vylítnul podivně vyhlížející mladík a letěl prostorem. My naopak s Rumíčkem oba zcepeněli a já se domnívám, že ani Zrzavohubec nebyl dalek žinfárktu. Ty vado, no to teda bylo. Stála jsem tam, levá část bundy mi pumpovala z toho, jak mi splašeně bilo srdce a dejchala jsem jak čtyři. Eh. No co všechno člověk nezažije při procházce se psem, teda. Na poměrně měkkejch nohou jsem se vydala alejí vpřed a poctivě to vydejchávala. Naštěstí to všechno o chvíli dál rozptýlilo setkání s maďarkou Larou, která se mohla pominout z toho, že na procházce potkala nějaký to oživení. Měla jsem ji až na hlavě a na nějaký žinfárkt jsme s Rumíčkem neměli čas ☹ . Rumíček je důležitý pán, takže se jí snažil vyhejbat, co to šlo. Jenže vono to nešlo, páč vižla, že jo ☹ ☹ Rejdila tam kolem nás jak pominutá a pak popadla kus klacku s kterým nás ohrožovala na životě. Vzhledem k tomu, jak tam s ním tajtrdlíkovoala kolem Rumouše a on jí nestačil uhýbat, preventivně jsem jí klacek zašlápla, aby mu nevypíchla ve svém svatým nadšení oko. Nooooo to byla prej záábaváááá, rumplovala tam se mnou nadšeně jak divá. Chvilku jsem ji takhle zlobila a pak jsme se rozloučili a zamířili k domovu.

Za námi se už zase stahovaly mraky a přes to, že vlastně na celou procházku přestalo pršet, hrozilo, že teď si tý vodičky užijem. Tak jsme “šlápli do pedálů” a za chvíli jsme byli doma. A netrvalo to dlouho a domů dorazil i Talitým. A jak se hodila čerstvá buchétka se švestkama. Já si uvařila kávičku, Brtník si dal meltu a udělali jsme si ničím nerušenou podvečerní pohodičku. Neb ohařící vytuhli a byli rádi, že jsou zas doma.